

RESSÒ DE LA PARAULA

QUARESMA: CAMÍ DE LLIBERTAT (IV)

La vocació, llibertat vinculada

Pel que ja hem dit, és a saber, que Déu ens vol lliures, que som lliures per a l'amor, que el patiment i la contrarietat contribueixen a madurar la llibertat, s'entendrà que som més lliures com més vinculats (compromesos) estem.

Sabem que això és justament el que avui molts no poden entendre o no volen acceptar. No és fàcil explicar-ho quan en l'interlocutor hi ha una actitud bàsica de viure tancat en si mateix. Com aquell jove que, fa anys, es resistia a cedir davant l'enamorament que sentia respecte d'una noia, «perquè no volia deixar de ser lliure»: no volia assumir cap vincle. Avui potser optaria per mantenir una relació «sense compromís». Més tard, gràcies a Déu, es va casar i va ser feliç.

Aquest diumenge tenim un record molt especial del Seminari i dels joves que a la nostra diòcesi es preparen per al sacerdoci. Són joves absolutament normals, que han viscut una experiència tal de seguiment com a deixebles de Jesucrist, que avui es presenten a l'Església perquè creuen que el mateix Jesucrist els crida a ser sacerdots, en la línia dels Apòstols. ¿Què pensar-ne, de la llibertat d'aquests joves? Si arriben a ser ordenats preveres, ¿han renunciat a la seva llibertat?, ¿són menys lliures que abans?; si lliuren sincerament la seva vida a complir els compromisos que comporta la vida ministerial, ¿no significa això que perden autonomia?

Acceptades les diferències, en el fons estem en el mateix cas que aquell jove que no volia assumir cap vincle. Quan la llibertat es deixa il·luminar i envair per l'amor autèntic, llavors la persona se sent veritablement lliure. Va escriure Edith Stein:

«L'autoentrega és la més lliure obra de la llibertat. Qui s'entrega a la gràcia (a l'amor de Déu) tan enterament despreocupat de si mateix —de la seva autonomia i de la seva individualitat tancades— s'hi fonrà (en la gràcia) essent totalment lliure i plenament ell mateix. Sobre aquest rerefons destaca clarament la impossibilitat de trobar el camí mentre un encara es miri a si mateix.»

Els seminaristes són joves que s'ofereixen a si mateixos com a resposta a tres vocacions o crides: la crida a existir com a criatures de Déu, la crida a la fe com a deixebles de Jesucrist i la crida al presbiterat com a apòstols a l'Església. La crida a la llibertat és present en cadascuna d'aquestes vocacions. La llibertat rau inicialment en la vocació a existir. Però aquesta llibertat creix i madura quan en el baptisme i en la vida de fe es veu impregnada d'amor a Déu i als germans. Després assoleix la seva maduració quan la persona realitza el seu acte més lliure quan s'ofereix a si mateix per amor en resposta a la crida de Crist. Llavors la llibertat del seminarista troba el seu ple sentit en veure's concretada en una forma de vida, en actes i gestos propis de l'apòstol, totalment disponible per al servei que necessiti el Poble de Déu.

La llibertat del sacerdot viscuda així, es veu capaç d'assoliments insospitats. Al Nou Testament aquesta llibertat té un nom no fàcil de traduir: «*parresia*». És a dir, confiança, valentia, sinceritat en el parlar, fins i tot «*gosadia*». Aquesta era la manera de parlar i actuar de Jesús mateix i dels Apòstols.

Tots els que, escoltant la vocació de Jesús, han estat capaços de respondre-li lliurant-li tot el que són, experimenten aquesta plenitud de llibertat com un gran regal.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ECO DE LA PALABRA

CUARESMA: CAMINO DE LIBERTAD (IV)

La vocación, libertad vinculada

Por lo que llevamos dicho, a saber, que Dios nos quiere libres, que somos libres para el amor, que el sufrimiento y la contrariedad contribuyen a madurar la libertad, se entenderá que somos más libres cuanto más vinculados (comprometidos) estamos.

Sabemos que esto es justamente lo que hoy muchos no pueden entender o no quieren aceptar. No es fácil explicarlo cuando en el interlocutor existe una actitud básica de vivir encerrado en sí mismo. Como aquel joven que, hace años, se resistía a ceder ante el enamoramiento que sentía respecto de una chica, «porque no quería dejar de ser libre»: no quería asumir ningún vínculo. Hoy quizá optaría por mantener una relación «sin compromiso». Más tarde, gracias a Dios, se casó y fue feliz.

Este domingo tenemos un recuerdo muy especial del Seminario y de los jóvenes que en nuestra diócesis se preparan para el sacerdocio. Son jóvenes absolutamente normales, que han vivido una experiencia tal de seguimiento como

discípulos de Jesucristo, que hoy se presentan a la Iglesia porque creen que el mismo Jesucristo les llama a ser sacerdotes, en la línea de los Apóstoles. ¿Qué pensar de la libertad de estos jóvenes? Si llegan a ser ordenados presbíteros, ¿han renunciado a su libertad?, ¿son menos libres que antes?; si dedican sinceramente su vida a cumplir los compromisos que comporta la vida ministerial, ¿no significa esto que pierden autonomía?

Acceptadas las diferencias, en el fondo estamos en el mismo caso que aquel joven que no quería asumir ningún vínculo. Cuando la libertad se deja iluminar y penetrar por el amor auténtico, entonces la persona se siente verdaderamente libre. Escribió Edith Stein:

«La autoentrega es la más libre obra de la libertad. Quien se entrega a la gracia (en el amor de Dios) tan entera-

mente despreocupado de sí mismo —de su autonomía y de su individualidad cerradas— se fundirá en ella (en la gracia) siendo enteramente libre y enteramente él mismo. Sobre este trasfondo destaca claramente la imposibilidad de encontrar el camino mientras uno aún se mire a sí mismo.»

Los seminaristas son jóvenes que se ofrecen a sí mismos como respuesta a tres vocaciones o llamadas: la llamada a existir como criaturas de Dios, la llamada a la fe como discípulos de Jesucristo y la llamada al presbiterado como apóstoles en la Iglesia. La llamada a la libertad está presente en cada una de estas vocaciones. La libertad radica inicialmente en la vocación a existir. Pero esta libertad crece y madura cuando en el bautismo y en la vida de fe se ve im-

pregnada de amor a Dios y a los hermanos. Después alcanza su maduración cuando la persona realiza su acto más libre cuando se ofrece a sí mismo por amor en respuesta a la llamada de Cristo. Entonces la libertad del seminarista encuentra su pleno sentido al verse concretada en una forma de vida, en actos y gestos propios del apóstol, totalmente disponible para el servicio que necesita el Pueblo de Dios.

La libertad del sacerdote vivida así, se ve capaz de logros insospechados. En el Nuevo Testamento esa libertad tiene un nombre no fàcil de traducir: «*parresía*». Esto es, confianza, valentía, sinceridad en el hablar, incluso «*osadía*». Este era el modo de hablar y actuar de Jesús mismo y de los Apóstoles.

Todos los que, escuchando la vocación de Jesús, han sido capaces de responderle entregándole todo lo que son, experimentan esa plenitud de libertad como un gran regalo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

DIA DEL SEMINARI 2023: «Aixeca't i posa't en camí»

Tota l'Església és convidada avui a aixecar-se i posar-se en camí, també pel que fa a les vocacions sacerdotals. Tots els batejats som cridats a comprometre'ns en el treball i en la pregària perquè «l'amo dels sembrats hi envii més segadors» (Mt 9,38). Aixeca't, Església que camina a Sant Feliu, i posa't en camí a l'escolta de la Paraula de Déu! Les vocacions al ministeri ordenat són responsabilitat de tots. Tant és així que una comunitat viva, ben arrelada en Jesucrist i caminant a la llum del seu Evangeli, és la millor terra perquè hi puguin germinar els futurs preveres. Les vocacions es desvetllen, s'acompanyen i es discernen en el si de les comunitats cristianes. Per això la importància de prendre'n consciència i d'aixecar-nos. Ens aixequem i ens posem en camí?

No només en el testimoni i en la pregària, sinó també en l'acompanyament i discerniment vocacional, és fonamental la implicació del poble de Déu. Per això hem preguntat a alguns membres de la nostra diòcesi:

- (1) Quin tipus de prevere necessita avui l'Església?
- (2) Què hem de millorar en la formació inicial per fer-ho possible?

Pastors propers i immersos en la vida del barri

YOLANDA RUIZ

Cap d'Acció social de Càritas Diocesana de Sant Feliu
Parròquia de Sant Miquel de Molins de Rei

És molt important avui el contacte i la proximitat dels pastors amb les persones del seu barri, poble o ciutat, tant aquelles que van assíduament a la parròquia, com aquelles que no. Cal que estiguin immersos en la vida del poble, que els ciutadans i ciutadanes no vegin l'Església i el mossèn com quelcom a banda de la vida del poble. En la línia del que diu el papa Francesc, hauria de ser una convivència natural que faciliti l'apropament, el coneixement mutu i la bona relació.

Segur que ja es treballa, però caldria posar èmfasi en poder donar eines per treballar, en l'àmbit de la psicologia i l'educació emocional, els aspectes de les relacions entre les persones. Penso que s'ho troben tot sovint a les seves parròquies i això els ajudaria en la seva missió, que de vegades no és fàcil. És important també més coneixement de Càritas, de l'acció social i missió de l'Església, que no depengui tant de l'interès de la persona, sinó que tot l'aspecte de l'acció social de l'Església es pogués treballar ja des del Seminari i en tinguessin un bon coneixement previ.

El Bisbe ens demana...

- **Intensificar la pregària:** la presència en les celebracions litúrgiques d'una pregària específica i continuada pel do de les vocacions sacerdotals en la nostra comunitat parroquial.
- **Atenció i proposta vocacional:** a aquells que en la nostra comunitat tinguin disposicions per lliurar la seva vida al servei de Crist en l'Església, com a ministre ordenat.
- **Acompanyament i discerniment:** el contacte i informació amb la nostra delegació diocesana de Pastoral Vocacional per a l'acompanyament i discerniment corresponent.

Pregària

Senyor, estic buscant a la vora del camí i us hi veig.
Aneu davant, al mig o darrere acompanyant una porció del vostre poble.
Us pareu, em mireu i acolliu la inquietud del meu cor:
«Què busques? Aixeca't i posa't en camí, ocupa el meu lloc».
Quant de bé que em fa la vostra paraula: aixeca't!
Perquè es dirigeix a la meva mandra i egoisme, aixeca't!
Perquè arrenca les meves pors, aixeca't!
Perquè dissipa els meus dubtes, aixeca't!
Senyor, la vostra paraula em salva.
Senyor, la vostra paraula m'enforteix.
Senyor, la vostra paraula m'il·lumina i em posa en camí.
Senyor, ensenyeu-me a anar al mig, escoltant el cor dels meus germans.
Senyor, il·lumineu-me perquè vagi al davant, proclamant el vostre Evangeli.
Senyor, poseu-me al darrere per regalar la vostra misericòrdia.
Senyor, doneu-nos pastors segons el vostre cor!
Proclamadors de la vostra veu,
que s'atreveixin a dir a altres germans: «Alça't i posa't en camí!».
Amén.

Pròximes ordenacions

- **14 de maig de 2023**, a les 18.00 h, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, seran ordenats diaques permanents Manuel Arnedo Bravo i Toni Oia Gómez.
- **18 de juny de 2023**, a les 18.30 h, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, seran ordenats preveres Mn. Manuel S.C. Rodríguez Garrido i Mn. Josep Sellarés Mestre.

Pastors que ens transmetin la seva familiaritat amb Déu

TERESA GARCÍA i MIGUEL ASENSIO

29 anys de matrimoni i pares de 4 fills
Parròquia de Santa Maria de Castelldefels

Els fidels laics necessitem que el prevere ens guii i ens sostingui en el nostre ànim i en la nostra vida espiritual. Per això ens calen pastors que ens ensenyin la bellesa i la raonabilitat de la nostra fe i que ens facin costat en el camí no sempre fàcil de la vida cristiana, sobretot en entorns hostils, on el cristià és incomprès i fins i tot perseguit.

A través de la Paraula, l'acompanyament i la transmissió de la gràcia en els sagraments, especialment l'Eucaristia i la Confessió, el ministre ordenat fa present Jesucrist a la nostra vida.

El Seminari hauria de ser una escola de vida de pietat; és a dir, de familiaritat amb Déu. El prevere que no té una profunda vida de pregària i que no es confessa periòdicament és difícil que transmeti, amb el seu exemple, una vida de pietat i d'unió amb Déu. També crec que és molt important avui ensenyar als sacerdots a comunicar bé. Hi ha molts cristians que, malauradament, només reben formació en les homilies i, per tant, cal que siguin ben profitoses. Així, el fet de comunicar bé esdevé una eina imprescindible en el guiatge espiritual, intel·lectual i humà del poble de Déu.

Pastors amb un cor obert al clam del seu poble

GNA. YINA MARCELA RUBIANA

Carmelita de Sant Josep i membre de la delegació diocesana de Vocacions
Residència del Carme de Sant Feliu de Llobregat

La Paraula de Déu, a través de l'evangelista Marc (Mc 6,34), ens diu que «quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor; i es posà a instruir-los llargament». Aquesta és l'actitud que considero que hauria de tenir el prevere per saber acompanyar el poble de Déu que li ha estat encomanat. La gent té set de ser escoltada, tot experimentant que Crist, per mitjà del sacerdot, es preocupa per les seves vides i el seu creixement espiritual. És per això que necessitem pastors propers, acollidors i misericordiosos, que obrin no només les portes dels temples, sinó sobretot la dels seus cors per ser receptius al clam del seu poble.

La dimensió que més caldria promoure, i que suposo que ja es fa, és la dimensió humana. De la mateixa manera que és important la formació teològica per ajudar-nos a conèixer més profundament la veritat revelada per Déu, també és fonamental que siguin veritablement humans i compassius, amb la capacitat d'apropar-se als germans que més pateixen, encara que sigui moltes vegades des del silenci. Diu l'apòstol sant Jaume: «De què servirà que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? Pot salvar-lo, potser, aquesta fe?». Així, fe i obres han d'anar sempre de bracet per esdevenir éssers humans veritablement espirituals.

Diumenge IV de Quaresma (A)

COMENTARI

«Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat»

Ens trobem amb una altra gran narració de Joan: la guarició del cec de naixement. Són els evangelistes que es llegeien als catecúmens. D'entrada ja veiem que és Jesús qui s'acosta al cec i el guareix abans que aquest li ho demani. Després, més endavant, veiem com els jueus *el van excloure de la sinagoga* i en canvi, Jesús el va a buscar. Jesús ha vingut a guarir les nostres malalties. Però el miracle, en contra del que de vegades pensem no porta a la fe. Per això quan li pregunten: *com se t'han obert els ulls? Ell contesta: aquell home que es diu Jesús...* Però una mica més endavant quan li tornen a preguntar: *Tu, què en dius d'ell? Ell contestà: Que és un profeta.* La relació amb els fariseus el fa aprofundir sobre la figura de Jesús. I més endavant ja confessa que aquest home *ha vingut de Déu*; altrament no tindria poder per a fer res. I, finalment, ja tenim l'acte de fe concret: *Hi crec, i l'adorà.* Com veiem no és miracle sinó el contacte amb Jesús i la reflexió sobre el que ell ha fet el que porta a la fe; una fe que li ha suposat *ser exclòs de la sinagoga*. Els seus pares, tanmateix, no es volen mullar: *Com és que ara hi veu, nosaltres no ho sabem. Els seus pares van respondre així perquè tenien por dels jueus que havien acordat excloure de la sinagoga tothom qui reconegués que Jesús era el Messies.* Confessar Jesús, té les seves conseqüències. També els fariseus sembla que es vulguin assegurar que és Jesús qui l'ha curat. Ah, però com era en dissabte, trencar el repòs estricte que ells havien imposat fa que no vegin que Jesús és superior fins i tot a Moisès sinó que el considerin un pecador. Però com diu Jesús el gran pecat *no és ser cec sinó creure que hi veuen i no acceptar que Jesús els curi.* La primera lectura en l'elecció de David ja veiem que *allò que l'home veu no és allò que val; Déu veu el fons del cor.* Ho hem de mirar tot amb els ulls de Déu. Només si ens deixem guarir per Jesús i *estem en el Senyor, som llum* com diu sant Pau. Si som llum hem de donar els *fruits de bondat, de justícia i de veritat.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 16,1b.6-7.10-13a)

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i ves-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: entre els seus fills veig el qui jo vull per rei.» Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té al davant el seu ungit.» Però el Senyor digué a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.» Jesè va fer passar davant Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.» I Samuel afegí: «No queda cap més fill?» Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat.» Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí.» Jesè el feu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell.» Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna; / em guia per camins segurs, / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'assestena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,8-14)

Germans, en altre temps vosaltres éreu foscor, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometem en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms; ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.»

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 9,1-41) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement, [...] escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Ves a rentar-te a la piscina de Siloè.» Aquest nom significa «enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que veiem assegut captant?» Uns responien: «Sí, que és ell.» Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla.» Ell digué: «Sí, que el soc.» [...] Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig.» Alguns dels fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu.» Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?» I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu, què en dius, d'ell?» Ell contestà: «Que és un profeta.» [...] Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?» I el van excloure de la sinagoga.

Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home?» Ell respongué «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?» Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu.» Li diu ell: «Hi crec, Senyor.» I l'adorà. [...]

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sam 16,1b.6-7.10-13a)

En aquellos días, el Señor dijo a Samuel: «Llena tu cuerno de aceite y ponte en camino. Te envío a casa de Jesé, el de Belén, porque he visto entre sus hijos un rey para mí.» Cuando llegó, vio a Eliab y se dijo: «Seguro que está su ungido ante el Señor.» Pero el Señor dijo a Samuel: «No te fijas en su apariencia ni en lo elevado de su estatura, porque lo he descartado. No se trata de lo que vea el hombre. Pues el hombre mira a los ojos, más el Señor mira el corazón.» Jesé presentó a sus siete hijos ante Samuel. Pero Samuel dijo a Jesé: «El Señor no ha elegido a estos.» Entonces Samuel preguntó a Jesé: «¿No hay más muchachos?» Y le respondió: «Todavía queda el menor que está pastoreando el rebaño.» Samuel le dijo: «Manda a buscarlo, porque no nos sentaremos a la mesa mientras no venga.» Jesé mandó a por él y lo hizo venir. Era rubio, de hermosos ojos y buena presencia. El Señor dijo a Samuel: «Levántate y úngelo de parte del Señor, pues es este.» Samuel cogió el cuerno de aceite y lo ungió en medio de sus hermanos. Y el espíritu del Señor vino sobre David desde aquel día en adelante.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta; / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / Enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,8-14)

Hermanos: Antes erais tinieblas, pero ahora, sois luz por el Señor. Vivid como hijos de la luz, pues toda bondad, justicia y verdad son fruto de la luz. Buscad lo que agrada al Señor, sin tomar parte en las obras estériles de las tinieblas, sino más bien denunciándolas. Pues de vergüenza decir las cosas que ellos hacen a ocultas. Pero, al denunciarlas, la luz las pone al descubierto, y todo lo descubierto es luz. Por eso dice: «Despierta tú que duermes, levántate de entre los muertos y Cristo te iluminará.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 9,1-41) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, al pasar, vio Jesús a un hombre ciego de nacimiento. [...] Entonces escupió en la tierra, hizo barro con la saliva, se lo untó en los ojos al ciego, y le dijo: «Ve a lavarte a la piscina de Siloé (que significa Enviado)». Él fue, se lavó, y volvió con vista. Y los vecinos y los que antes solían verlo pedir limosna preguntaban: «¿No es ese el que se sentaba a pedir?». Unos decían: «El mismo». Otros decían: «No es él, pero se le parece». Él respondía: «Soy yo». [...]

Llevaron ante los fariseos al que había sido ciego. Era sábado el día que Jesús hizo barro y le abrió los ojos. También los fariseos le preguntaban cómo había adquirido la vista. Él les contestó: «Me puso barro en los ojos, me lavé y veo». Algunos de los fariseos comentaban: «Este hombre no viene de Dios, porque no guarda el sábado». Otros replicaban: «¿Cómo puede un pecador hacer semejantes signos?». Y estaban divididos. Y volvieron a preguntarle al ciego: «Y tú, ¿qué dices del que te ha abierto los ojos?». Él contestó: «Que es un profeta.» [...] Le replicaron: «Has nacido completamente empecatado, ¿y nos vas a dar lecciones a nosotros?». Y lo expulsaron.

Oyó Jesús que lo habían expulsado, lo encontró y le dijo: «¿Crees tú en el Hijo del hombre?». Él contestó: «¿Y quién es, Señor, para que crea en él?». Jesús le dijo: «Lo estás viendo: el que te está hablando, ese es». Él dijo: «Creo, Señor». Y se postró ante él. [...]